

TUNNELN I SLUTET AV LJUSET

Martin Falkman

Tunneln i slutet av ljuset

*You've got a warm heart,
you've got a beautiful brain,
but it's disintegrating,
from all the medicine.*

Daughter, "Medicine"

I skymningsljuset

Det står två män på andra sidan gatan och i vinterns skymningsljus ser den ena av dem ut som en dräpare; lutar ryggen mot den gråputsade husfasaden. Bredaxlad, lång, klädd i grå rock och jeans med en svart mössa nerdragen över öronen. Han utstrålar naturlig pondus och jag gissar att han kan döda. Hållningen avslöjar allt.

Hans partner står en meter bort, är betydligt kortare och ger ett annat intryck. Han ser smal ut, trots tjock dunjacka, och har en huva uppdragen över huvudet. Han saknar den andre mannens självklarhet, kan inte hålla höger fot stilla, *studs, studs, studs* mot asfalten. Händerna i fickorna, händerna ur fickorna, händerna i fickorna, aldrig bekväm.

Han skrämmer mig mer än den storvuxne. Det är de rastlösa jävlarna som är mest otäcka.

Min lägenhet är tyst eftersom jag stängt av alla ljud. Ibland kör en bil förbi på gatan utanför, då vibrerar fönsterrutorna och balkongen. En molande smärta fortplantar sig oroväckande snabbt, från hälsenorna, uppåt, utåt, jag är rädd att den snart tar över hela min kropp.

Jag kastar en snabb blick på klockan på vardagsrumsväggen: fyra på eftermiddagen. Solen försvinner fort. Det går så snabbt under denna årstiden. Gatubelysningen går i gång. Orange.

Det är svårt att urskilja detaljer nu, blir svårare i det tilltagande mörkret, men jag har haft god tid på mig att studera

dem. De har stått tvärs över gatan i ett par timmar. Jag tänker att de fryser trots att deras jackor ser varma ut.

De har inte tittat mot min balkong en enda gång under tiden jag iakttagit dem, men jag vet att det är mig de väntar på. De försöker inte gömma sig i skuggorna. De försöker inte smälta in.

Ibland tar den rastlöse mannen upp en mobiltelefon ur fickan, knappar lite. Displayen lyser upp hans ansikte och jag undrar om han fryser om fingrarna, de ser smala och knotiga ut. För ett ögonblick tänker jag att han är pianist eller att han åtminstone mördar folk med pianotråd.

Jag vet vem de kommunicerar med, vet att tiden har löpt ut.

Trots tystnaden: ekot av mitt pumpande hjärta, ett ljud jag inte vill höra. Jag är nära maxpuls trots att jag står fullkomligt stilla till hälften dold av en tjock gardin. Parkettgolvet känns hårt under mina fötter och ett element värmer mina låår. Mina hälsenor blir mer och mer ömma för varje minut som går.

Jag börjar svettas, små små pärlor av svett längs ryggraden, det kommer att lukta illa om några timmar, men då är jag kanske redan död. Min blick dras mot klockan på väggen igen, mina försök att snabbspola tiden misslyckas. Allting misslyckas, alltid. Mina önsketankar om att mannen lämnar mig i fred slår inte in.

Den smale mannen tar fram sin telefon igen. Han läser något, stoppar tillbaka den. Ett ansiktsuttryck tar form, kanske ett leende, det är svårt att urskilja detaljer. En våg av rörelse sköljer genom hans kropp samtidigt som ett iskallt kvällsregn börjar tvätta asfalten mellan mitt hus och deras trottoar.

Jag tar ett djupt andetag när de två männen börjar prata med varandra, har inga fler andetag kvar när de lyfter blickarna åt mitt håll.

2016: Dödens år

1.

Vinden viner runt mina fötter. Marken vibrerar kraftigare för varje sekund som går. Jag kastar blickar åt vänster, höger. Suddiga konturer runt mig. Jag andas in, ut, luften är smutsig. Det är kallt här under jorden, kylan utifrån tränger in genom spärrar, tunnlar och trappor.

Kanske är det mig den söker.

Kadung-kadung-kadung, det dunkar från vänster. Vindens virvlar blir allt vildare, damm från marken yr runt runt runt. Pulsens stegrar. Min andning går från grund till djup på ett ögonblick. Smutspartiklar från mörkret fyller mina lungor, kämpar mot ångesten som bosatt sig där.

Runt mig dyker människor upp, jag känner deras närvaro. Ett metalliskt eko – ett ljud av något tungt och svårstoppat – studsar i min hjärna. Något närmar sig, något som är omöjligt att stoppa.

Skepnaderna i min omgivning förvandlas till kött och blod. Jag känner mig hotad och inträngd, trycker mig mot den kalla stålgrinden till vänster om mig, den som skiljer plattformen från spårområdet. Obehöriga äga ej tillträde.

En kraftig vind sveper in från mörkret, örfilar mitt ansikte.

Jag sluter ögonen och känner vibrationerna tillta ännu ett snäpp, tar små myrsteg framåt. Ödet är här, jag famlar efter handlingskraft och beslutsamhet. Tunnelbanetåget dunkar in på perrongen; tåg mot Hässelby Strand, norrgående.

Dörrarna öppnas. Dörrarna stängs, se upp för dörrarna.
Helgfirare på väg till restauranger och pubar kastar sig
dödsföraktande in mellan hungriga metallgap.
Inget blod flyter, varken mitt eller andras.
Jag står kvar även denna gången.

I stället: jag öppnar ögonen, rullar med axlarna. Brosket knakar. Jag styr stegen mot perrongens mitt, glömmer bort smutsen som solkar ner mina billiga gympaskor. Hjärtat återfår sin normala plats i bröstkorgen.

Jag passerar en utslagen medelålders man på en av bänkarna längs perrongen och besvikelsen borrar rakt igenom min kropp.

Jag accepterar värdelösheten, obeslutsamheten. Den är inte ny. Jag skänker mannen på bänken en blick, får ingen i retur. Känner han som jag eller har han slutat kämpa emot för länge sedan?

Kanske bor han här nere, undangömd i tunnlarnas mörker. En tunnelråtta, en kloakråtta, deformerad och muterad.

Snart är jag uppe ur katakomberna och stiger ut på Götgatan, östra Södermalms nervtråd. Gatan är kantad av parkerade bilar och motorcyklar, trottoarerna överösta med människor i rörelse. Jag känner mig fortfarande fången, drar in djupa andetag av frisk luft i hopp om befrielse.

Blundar.

Vänder upp ansiktet mot himlen, som på jakt efter ett svar där uppifrån, men vem finns där uppe och hur kan den personen hjälpa mig?

Ostadiga ben bär mig till Bondegatan där jag går ner på Söderbiljarden för att spela flipperspel och dricka öl; jag längtar alltid efter att hamra bort meningslösheten i jakt på highcores och frispel. Ett beroende. Lokalerna är som alltid varma,

fullmatade med röster som skriker om jackpot, mekaniska uppmaningar om att fortsätta att spela. Det blinkar överallt. Jag finner tröst i ljusspelet men någon annan skriker könsord mot en vägg och slår sin knytnäve emot en träpanel.

Tre timmar senare är det jag som skriker, i falsett, eftersom jag sätter personligt rekord på Attack from Mars och får skriva mitt namn i highscorelistan. Minuten efter får jag nästan på käften av en full norrlänning som hävdar att han är en bättre flipperspelare än jag. Jag skrattar honom i ansiktet och tackar personalen för att de håller fast honom medan jag fortsätter att skratta.

Hemma väntar sängen, så jag beger mig.

Somnar, vill aldrig vakna igen men gör det ändå.

När jag slår upp ögonen är det en ny måndag – jag vet inte vilken i ordningen. Jag lider av en bultande huvudvärk. Under natten har en bitande kyla svept in över staden. Vargavinter. Södra Stockholm är förfruset.

Jag ställer mig i vardagsrummet, tittar ut.

En röd buss står stilla på Sköntorpsvägen; bil efter bil efter taxi efter buss står på tomgång mellan Gullmarsplan och Årsta. Någon tutar, någon gör en U-sväng, alla svär i sina stålskelett. Avgaserna bildar en vägg av rök.

”God morgon, medmänniskor.”

”God morgon, trafikanter.”

”God morgon, ni kuggar i livets kugghjul.”

Ingen svarar mig eftersom ingen hör mig.

Området kring Gullmarsplan är känt för inget förutom närheten till de stora arenorna Globen och Tele2 och sin viktiga roll som transportnav i Stockholms kollektivtrafik. Här stannar bussarna från närförorterna; villaidyllerna i Tyresö, lägen-

heterna i Årsta. Här stannar också den rälsburna spårvägen Tvärbanan på väg mot det överbelånade medelklassghettot Hammarby Sjöstad.

En av gatorna som leder bort från Gullmarsplan är Gullmarsvägen. Min väg. Här är lugnet och harmonin ett stenkast bort, inom räckhåll.

Min lägenhet är intryckt på andra våningen i ett gråputsat åttavåningshus med avgasfärgad balkong. Inom tjugo sekunders gångavstånd finns två frisörsalonger, en dyr pizzeria och en trafikskola. Utanför huset står en samling soptunnor, containrar och alkoholister. Ibland pratar jag med dem men oftast förstår jag inte vad de resonerar kring.

”Klykan och Bagge, jag såg dem igår. Klykan. Han hade sin maskin med sig. Den lät så jävla högt. Klykan, han är inte klok. Bagge drog. Och jag gick och lade mig i en port, men en kärring kom och körde i väg mig.”

”Å fan, jo, men Klykan. Vilken port var det förresten, jag blev också i vägkörd av en kärring. Kodlåsen, alltså, alla jävla kodlås gör ju det svårt att hitta trappuppgångar.”

”Men snacka med honom. Klykan. Eller Bagge. De vet.”

”Vet vadå?”

Nu står jag i badrummet och smeker en bula i pannan, blundar och ser blixtrar över hela ögonhimlen. Satans huvudvärk. Jag slår min vänstra knytnäve med full kraft in i väggen, vill bryta något, kanske ett av tusen ben i handen.

Sönderslaget kakel, blod som rinner mot det svindyra klinkergolvet. Smärtan är intensiv, pulsen i handen, tinningarna. Jag smeker mitt ansikte, min ärriga hud. Blod mot fingrar, fingrar mot blod, porer fyllda av trögflytande röd vätska.

Jag drar fingrarna genom mitt stripiga hår.

Min gängliga kropp är i dåligt skick; min hud är vitgrön av blekhet, min bröstkorg insjunken. Jag är taggig att vila ögonen på, min hållning är ett skämt ingen skrattar åt.

Handen jag nyss slog i väggen är blodig och svullen, känns defomerad. Jag har aldrig haft fina händer, bara fula, kanske är det därför jag vill bryta dem, bryta något.

Pulsen i min mage nu, rytmisk.

Yrsel. Yrsel. Det snurrar omkring mig och jag vill att det ska sluta.

Jag kliver ut genom dörröppningen till vardagsrummet, snubblar på tröskeln.

Svär: Helvete.

En kylig vind sveper genom rummet, på gatan utanför fönstret börjar köerna av stillastående fordon att röra på sig. Bromsljusen och strålkastarna bildar urbana discolampor men jag dansar inte, jag sjunger inte och jag känner mig varken upprymd eller glad.

Hysterin bubblar under huden. Ångesten.

Kylan lindar in mina fötter. Jag har krokiga lilltår, brutna för många gånger. Desperationen : uppgivenheten : ångesten : mardrömmarna. Allting är för mycket. Jag har gråtit alla tårar, slagit alla väggar. Jag har sökt alla utvägar.

Jag önskar mig en annan verklighet, är konsumerad av mörker. Jag orkar inget i dag, stannar hemma från jobbet.

Ett par dagar senare är vädret mildare men ångesten fortfarande kompakt. Jag har varit hemma från jobbet i flera dagar, gråtit och haft panikattacker. Det håller inte i längden.

Min ångest är svår att isolera. Jag fantiserar om att hitta den, lyfta ut den ur hjärnan, frysa den till is och krossa den med en slägga. I verkligheten ser det inte ut så: i verkligheten försöker jag fly från min ångest, den gör mig svettig, etsar sig

fast i min själ och ger mig en känsla av att jag måste komma bort. Men vart ska jag ta vägen?

Sjukskrivning för depression är inte min grej, jag behöver mänsklig interaktion. Jag behöver rutinerna på arbetet. Tystnaden och ensamheten hemma kedjar bara fast mig i mitt helvete.

Ångestens rundgång.

Det är mörkt ute, men gatlyktor och upplysta fönster håller mig sällskap. Promenader är utmärkt terapi men just denna kväll erbjuder Södermalm en kompakt skitdoft som gör den renande processen svårare än vanligt.

Jag är en svävare av blod, kött och brosk längs Östgötagatan, en av alla tvärgator som leder ingenstans eller till trendiga second hand-butiker och restauranger. Jag bekämpar en kväljning.

Doften, vems skit är det? Min mun smakar salt spik. Spik-salt. Blöder gommarna? Jag trycker tungan mot munnens insidor. Mjukt kött, värme, saliv, inget blod.

Blicken pendlar höger-vänster-vänster, söker av. Det ligger skräp överallt, kanske strejkar sophämtningen. Kanske är det gårdagens utspillda folköl, kastade cigarettfimpar och snusprillor, dessa kvarter är alltid fyllda av människor, dag som kväll som morgon som natt.

Nästa: Bondegatan. Byggställningar, smutsig asfalt, kallt regnvatten.

En tatueringsstudio, en nedsläckt skivaffär, ett populärt café med alldaglig mat, till bredden fullt med kvällsvakna skolungdomar som borde sitta hemma och plugga, försöka säkra sig en framtid.

Asfalten är dammig, den har sett så mycket blod, spyor och helvete. Svetten klibbar på min rygg men mina ben kan inte sluta att pendla. Hipster-Söder, farligt att stå stilla.

Jag passerar Bondegatan så snabbt jag kan. En antikhandel, en grekisk restaurang, en butik med kvinnounderkläder i skyltfönstret: Stay-ups, stringtrosor, korsetter. Varje kvarter verkar befolkas av sköna snubbar med mustasch och collegejackor mitt i vintern, jag vill känna deras blod impregnera mina knogar, höra dem be om en nåd som inte kommer.

Stadens ljud studsar mellan trumhinna och stigbygel. Ett ekolod, *ping-ping-ping-swish* och plötsligt trampar jag kall vätska, blir stillastående. Doften av smuts och doften av något annat: unken urin.

Ping-ping-ping-swish -

det snurrar, snabbare och snabbare, mitt synfält vägrar att expandera.

Tunneln blir trängre. Tunneln i slutet av ljuset.

Jag tar två steg men sätter mig ner, kraften utsugen, avsugen. Min kropp en mänsklig refug. Trottoaren är kall genom byxorna och jag förfryser könet men det spelar ingen roll för vem älskar jag och vem älskar mig.

Min andedräkt, jag ser rök mot himlen. Någonstans skriker någon. Någonstans pratar någon.

”Behöver du hjälp? Behöver du hjälp?”

”Vad heter du?”

”Hallå, hör du mig. Vad heter du, behöver du hjälp?”

2.

Träfatöljen knarrar i tystnaden. Jag vrider mig, mina tarmar har aldrig känts mer kompakta.

”Du säger att du missunnar lyckliga människor. Vad menar du när du säger det?”

Lovisa Viktorssons ögon är nyfikna och klarblå.

Hon sitter mitt emot mig i en likadan träfatölj. Mellan oss står ett litet rektangulärt bord med två vattenglas och en förpackning oparfymerade engångsnäsdukar. Vi befinner oss på hennes kontor på Hornsgatan i Stockholm.

Lovisa är psykolog och bedriver sin verksamhet från två rum som är en del av en större lägenhet tillhörande ett äldre par. Hon har en sekreterare som jag bara pratat med vid tidsbokning och jag undrar var hon sitter om dagarna.

Det äldre paret som äger lägenheten har jag bara sett en gång. De ser harmlösa ut, kan heta Kurt och Gudrun. De gör inget väsen av sig, det enda jag hör från dem är ett dovt mumlande som jag antar är en radioapparat.

Det är en fin och ljus lägenhet men tystnaden klär den inte.

Jag flackar med blicken för jag vet att Lovisa kräver ett svar.

Det finns sprickor i väggen, längst uppe vid taket.

Jag försöker att formulera mina ord, få dem att låta logiska och inte bara som spontant hopplockade bokstäver.

”Jag missunnar väl inte dem, egentligen. Det handlar mer

om att jag tror att de är falska. Jag köper inte bilden de visar av sitt liv.”

Lovisas hår är svart, hennes ögon omöjligt blå. Kontrasten fångar mig. När jag ser hennes hår tänker jag att hon har spanska rötter, en mormor eller morfar i San Sebastián. När jag ser hennes ögon tänker jag inte på Spanien, ögonen är mer som is. Kanske släkt på Island.

Jag fortsätter att prata.

”Det är som att det finns två lag. Vinnarlaget och förlorarlaget. Förstår du vad jag menar? Folk vill så desperat tillhöra vinnarlaget att de är beredda att göra vad som helst för att ses som vinnare.”

”Tror du inte att folk kan vara lyckliga på riktigt?”

Hon låter skeptisk och jag svarar för snabbt.

”Jo, så klart jag gör. Men bara inte så lyckliga som de låtsas vara. När de sitter på jobbet och berättar hur duktiga deras barn är, hur jävla härlig semestern var. Jag tror inte på de där som alltid ler och suckar lite när de åker på en motgång. De gråter säkert i smyg. De hatar sin man, de hatar sin fru, önskar sig något annat.”

”Har du aldrig varit kär?”

Kanske borde jag bli provocerad av frågan.

”Jo. En gång har jag det. Men det tog slut för några år sedan.”

”Var ni tillsammans?”

”Ja, det var vi. I flera år.”

”Skulle du säga att du var lycklig då?”

”Lycklig? Om jag var lycklig då?”

Jag stakar mig. Hon tittar på mig och jag vet att hon tycker att jag ska fortsätta men jag är osäker på vad jag ska säga.

”Rebecca hette hon. Ja. Jo, jag var lycklig då. Jag tror att jag var lycklig. Jag var kär i henne. Otroligt kär. Men jag förstörde det.”

Ute på Hornsgatan tutar en bil, två bilar, tre. En siren, en ambulans på väg till eller från Ringvägen, Södersjukhuset med lik eller levande döda i lasten.

Fåtöljen knarrar igen och det gör mig illa till mods. Lovisa låter diskussionen vila. Jag tänker att hennes utseende är unikt.

Jag minns en artikel ur *Dagens Nyheter* om att terapeuter ofta själva brottas med demoner, att det är därför de väljer ett yrke där de kan grotta fritt i andras psyken. Jag borde ha blivit psykolog och tolkar hennes tystnad som en uppmaning att prata vidare.

”Folk har generellt sett inga problem med att sitta och hata allt och alla. Ta tunnelbanan, exempelvis. Där sitter de och ser döda ut. Är otrevliga mot främlingar. För då blir de ändå inte bedömda av någon de bryr sig om – eller har någon slags relation med.”

”Eller tänk för guds skull på när det sitter en tiggare utanför affären. Hur reagerar de då? Varför blundar de flesta? Jo, det stör deras bild av sitt eget perfekta liv.”

En öken flyttar in i min mun. Jag tänker på öknar: Gobiöknen. Saharaöknen, vilka fler finns det? Sinaiöknen. Rommel, Ökenräven, så hette ju den där generalen under Andra världskriget.

Jag sträcker mig efter vattenglasen, fuktar strupen.

Lovisa är skicklig och samlad, jag behöver träffa någon som henne; förstående men knivskarp. Rebecca var sådan.

Jag undrar om Lovisa har några demoner, vilka de är.

Kanske lever hon ett dubbelliv, kanske går hon på swingerspartyn med sin man mot sin vilja. Kanske är hon spelmissbrukare eller bulimiker, något måste hon vara.

Min mun, jag måste lära mig att sluta prata. Lovisa öppnar munnen, lutar sig framåt.

”Har du funderat över om det möjligen är så att du själv lägger för mycket värderingar i människors bilder, eller beteenden, som du säger? Att du väljer att tolka det på ett annat sätt än vad deras syfte är?”

Borde jag reagera? Borde jag svara? Min hjärna fortsätter på det inslagna spåret. Jag ignorerar hennes fråga.

”Folk gör idiotiska grejor. Så länge du bara verkar lycklig bland dina kollegor och din familj kan du bete sig hur fan som helst.”

”Hur som helst? Hur menar du då, kan du berätta?”

”Ja. Du kan panikknälla okända kvinnor bara för att få bekräftelse, du kan suppa dig redlöst full med dina polare, bete dig som ett svin, vältra dig i olycka och misär, skita i dina barn, vara otrevlig mot andras barn, förnedra kollegor, spy galla över okända, så länge du är redo att upprätthålla fasaden när den granskas, kanske skriva ett inlägg på Facebook om din härliga helg. Så länge du lyckas med skådespelet att du tillhör de lyckligas skara. Instagram ska vi inte ens nämna. Fy fan vilka jävla charader folk håller på med där.”

Tystnaden som följer är obekvä. Jag hör en tvättmaskin centrifugera i en lägenhet ovanför.

Wosh-wosh-swoosh-woooosh.

Jag borde inte säga knulla. Hon kanske är känslig.

Jag vill tala om för henne att hon måste köpa nya fätöljer men vill inte låta otrevlig. Mina leder börjar bli stela, det är svårt att möta hennes blick, jag tror att jag gick för långt.

Knulla, knulla, knulla, säg inte knulla.

Jag vill prata om livets berg-och-dalbana men jag vet vad Lovisa kommer att säga: Andas, försök att fokusera på något annat, räkna till tio, andas hela vägen ner i tårna, fötterna, fingrarna, näsan.

”Jag vet att det är en laddad fråga för dig”, säger hon.

”Jag vet att du blir uppjagad och provocerad när vi pratar om det. Men det är viktigt. Jag vet att du har mycket tankar kring det”, säger hon.

”Men nu kanske vi ska sluta för i dag. Släpp ner axlarna, försök att andas. Jag ber min assistent ringa dig och boka upp lite nya tider.”

Jag släpper ner axlarna och det knakar i muskelfästena, undviker att fråga var den där assistenten sitter någonstans. Min blick sveper över fönstret bredvid oss, det börjar mulna på utanför, ser olycksbådande ut. Hornsgatan ser alltid olycksbådande ut.

Ska jag krama henne när jag går eller ska jag skaka hand. Hur brukar vi göra?

Jag pratar nervöst medan jag drar på mig min tjocka dunjacka, den får mig att se ut som en lång pingvin.

Jag kränger på mig de fotsvettsframkallande vinterkängorna, kan inte fokusera blicken när jag står i dörröppningen.

”Ja, vi ses nästa gång då”, säger jag medan jag tittar snett bakom henne, mot väggen. Jag vill stirra in i hennes ögons djup men jag vet att jag skulle drunkna och aldrig komma upp till ytan igen.

Sjunkbomb.

”Det gör vi, ta hand om dig.”

Utomhus är det kallt men det är inte kylan som får mig att skaka. Jag promenerar hela vägen hem och det värker i mina inre organ.

3.

Människor har olika intressen, en del kan vi relatera till, andra inte. Några spelar flipperspel, andra samlar på frimärken. Några är besatta av tanken på att döda, andra av tanken på att dö.

Människor blir obducenter av en anledning, psykologer av en anledning, mördare av en anledning.

Dolda begär.

Vi vill inte veta, men de finns. Din granne är en mördare, din barndomskompis är kvinnomisshandlare och pedofil. Det lyckliga paret framför dig bär på trauman som inte går att sätta ord på (*varför, varför, vad har du gjort, varför gjorde du så?*).

Under vissa veckor umgås jag med ångesten varje natt, då gör jag inget annat än tänker, har slutat jaga sömnen.

Ibland hittar jag lösningar både på existerande problem och problem som inte finns. Jag ser ingen poäng i att fortsätta så här; ångest, gråt och helvete. Det är inte värdigt.

Samhället omkring mig är källan till det onda, det formar mig, formar oss alla, till det vi är. Samhället har en nyckelroll i att skapa psykisk ohälsa, tvingar folk in i fack, tvingar folk att slita, stressa, våndas över sina arbeten eller brist på arbeten.

Samhället skapar idealbilder som är omöjliga att uppnå.

Jag har fått nog av det, det gör mig nedstämd och panikslagen.

Själv mord fungerar inte, jag har försökt. Ändå drömmer jag allt oftare om döden, vaknar allt oftare med erektion mitt i natten efter drömmar om vägar ut. Ibland drömmer jag sud-diga drömmar om en extravagant död, men vad är det?

Den extravaganta döden, hur frambringas den?

Är det genom en extravagant död jag visar omvärlden vad politikerna, cheferna, reklambyråerna och kvällstidningarna gjort med mig, gör med oss alla?

Jag tänker.

Själv mord passerar som statistiskt brus. För att manifesteras krävs något annat. Kanske kan jag kasta mig naken från en byggnad, kroppen fullklottrad av reklamslogans? Kanske kan jag sätta mig mitt på Sergels torg och äta reklamflyers och kvällstidningar tills jag dör av kvävning? Jag borde göra något som sticker ut och skapar rubriker.

Problemet: det handlar om att ta steget och det klarar jag inte.

Om det finns någonstans jag kan hitta inspiration är det på Internet. Jag läser om en kannibal i Tyskland som i början av 2000-talet annonserade efter offer och fick hundratals svar. Han åt upp en av de som svarade.

Kanske är det något för mig, att bli uppäten, precis som vi alla äts upp av samhället och världen vi befolkar? Jag läser om människor som anlitar mördare via diskussionsforum för att röja bort sina män, fruar, kollegor. Alla har ett pris.

Det finns ingen annan plats med så många destruktiva själar som internet. För varje artikel jag läser, för varje fun-dering jag ägnar mig åt väcks allt fler tankar kring vad jag skulle kunna göra.

En sak är säker: Jag vill inte vara ett varningens finger. Jag vill vara ett likgiltighetens långfinger rakt upp i kommersia-lismens feta arsle.

Hundratals, tusentals, diskussioner passerar revy framför mina ögon. Bilder, länkar, åsikter. Den mänskliga rasen är dödsdömd: Rasism. Mobbning. Rent och skärt hat i alla former, jag ser det överallt. Det är som att hela internet är konstruerat för att människor ska kunna spy ut sina åsikter till höger och vänster och jag vill ge upp.

Stänga ner, släcka allt, bara blunda och ge efter.

Men plötsligt, när jag klickar och läser, läser och klickar, hundra och åter hundra klick med musen, dyker det upp ett foruminlägg. En rubrik.

Det är som att ödet lyssnar på mig, som att saker och ting är förutbestämda. När jag läser rubriken faller något på plats inombords.

”Har du tröttnat på livet?”

Jag klickar och orden, meningarna, rullar fram på skärmen och rakt in i min själ.